

[Holstein.]

Fald klart, at i mangfoldige Tilfælde, vel i de allerfleste Tilfælde, har den praktiske Fremgangsmaade været den, at man, naar man skønner det handelsøkonomisk og handelspolitisk hensigtsmæssigt at faa en ny Traktat, ganske simpelt indleder Traktatforhandlinger med den paagældende Stat, og naar disse Forhandlinger saa er resulteret i et Udkast til en ny Traktat, hvorom begge de forhandlende Parter er blevet enige, saa indsetter man i dette Udkast en Bestemmelse om, at under Forudsætning af, at denne Traktat godkendes af de respektive Parlamenter, ophæves den hidtil gældende Traktat. Denne Fremgangsmaade tror jeg dog i hvert Fald siden 1925 er blevet fulgt i flere Tilfælde.

Jeg maa derfor oprigtig talt sige, at jeg ser ikke, hvad der skulde opnaas ved disse to Paragraffer, medmindre Hensigten, navnlig med § 2, er den at udtale Ønske om og Opfordring til den højtærede Udenrigsminister om i Kraft af den Bemyndigelse, der her gives ham, at foretage en generel Opsigelse af Handelstraktater med det samme. For hvis det ikke er Meningen, hvis Meningen er, at den højtærede Udenrigsminister kun i det konkrete Tilfælde, hvor han skønner det hensigtsmæssigt at opsigte en gældende Handelstraktat, skal bemyndiges til det, ja, saa er jo Forholdet det, at denne Bemyndigelse skal han søge enten i Kraft af Grundlovens Bestemmelse, eller ogsaa har han den i Kraft af Klausulen om Opsigelse i de paagældende Handelstraktater. Hvis § 2 altsaa kun siger til, naar Ministeren skønner det hensigtsmæssigt at opsigte en Handelstraktat, at bemyndige ham dertil i det enkelte Tilfælde, ja, saa siger den ikke andet, end hvad han enten skulde have Bemyndigelse til i Kraft af Grundloven, eller hvad han har Bemyndigelse til i Kraft af den paagældende Klausul i de gældende Handelstraktater. Eller ogsaa er det Meningen, at han skal have en Generalfuldmagt til at opsigte, men den vil den højtærede Udenrigsminister med den handelspolitiske Indstilling, han har, ikke benytte generelt. Han har faaet Fuldmagten, hvis dette Lovforslag vedtages, men han vil ikke benytte den, for han vil kun benytte den til Opsigelse i de konkrete Tilfælde, hvor han skønner det hensigtsmæssigt.

Men dertil kommer, at det neppe er grundlovsmæssigt at give Udenrigsministeren en Generalfuldmagt med Tilslutning af det udenrigspolitiske Nævn. Naar der i Grundloven staar, at Regeringen ikke

uden Rigsdagens Samtykke kan indgaa eller ophæve Forbund og Handelstraktater, saa mener jeg, det er Rigsdagen som saadan, der skal give Samtykket, og det er i Strid med Grundlovens Aand og Hensigt i § 18, hvis Rigsdagen i det Tilfælde vil delegere sin Myndighed in casu til det udenrigspolitiske Nævn, saadan at det udenrigspolitiske Nævn kan give Generalfuldmagt til Opsigelse af Traktater. Det vil jo bl. a. have til Følge, at de mindre Partier, som ikke er repræsenteret i Nævnet, overhovedet ikke bliver spurgt eller hørt i den Sag. Det vilde ganske sikkert være stridende med Grundlovens Aand og Hensigt, hvis der f. Eks. i Stedet for: med Tilslutning af det udenrigspolitiske Nævn havde staaet: med Tilslutning af Formændene for de fire store Partier, eller hvis der havde staaet: med Tilslutning af Formændene for de store Erhvervsorganisationer, eller af Landbrugsraadet og de samvirkende Landboforeningers Fællesbestyrelse og Industriraadet o. s. v. Det vil man ikke kunne gøre, men man kan heller ikke gøre det med Tilslutning af det udenrigspolitiske Nævn, hvis Forhandlinger er hemmelige, som ikke skylder Offentligheden noget som helst Regnskab for, hvad der foregaar i Nævnet, som ikke kan kritiseres offentligt, som er fuldkommen unddraget offentligt Ansvar og offentlig Kritik. Det Nævn kan man ikke give Bemyndigelse til at bestemme, naar Udenrigsministeren og i hvilket Omfang Udenrigsministeren skal have Generalfuldmagt til at opsigte Handelstraktater. Det er ganske sikkert i Strid med Grundlovens Aand og Hensigter.

Og hvad den første Paragraf, Bemyndigelsen til at opsigte Oslo-Konventionen, angaar, vil jeg gerne sige, at jeg tror oprigtig talt, at denne Opsigelse er fuldkommen overflødig. For der er jo ikke en blandt Oslo-Konventionens Stater, der ikke handelspolitisk og toldpolitisk i de sidste Aar har gjort, hvad den skønnede paakrævet og ønskeligt til Varetagelse af sine handelsøkonomiske Interesser i Forhold til Ulandet. De skal underrette hinanden, men det er kun en Formalitet, for de gør kun, hvad deres Raison og statsegoistiske Interesser tilsiger dem. (Hvæle: Hvad skal vi saa med den?). Jeg tror ogsaa, den er inderlig overflødig, jeg tror bare, det er ganske ligegyldigt, reelt og faktisk, om den opsiges eller ikke. Det viste sig netop, at en stor Del af Oslo-Konventionens Stater førte en fuldkommen nationalegoistisk præget og bestemt Handels- og Traktatpolitik. Saa